

Sygn. akt I ACz 724/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Joanna Kurpierz

Sędzia SA Joanna Naczyńska (spr.)

Sędzia SO-del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 maja 2016r.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Ł. H.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 5 kwietnia 2016r., sygn. akt I Nc 133/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO-del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Joanna Kurpierz SSA Joanna Naczyńska

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 5 kwietnia 2016r., Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Bielsku-Białej - na podstawie art. 130²§1 k.p.c. - zwrócił pozew Funduszu Sekurytyzacyjnego, jako nieopłacony. Rozstrzygnięcie to podjął stwierdzając, iż pozew podlegał opłacie stosunkowej w kwocie 9.230zł wynoszącej 5% od wartości przedmiotu sporu (tj. od 184.581,51zł), zaś powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika uiścił jedynie 1.000zł. Przyjął, iż w sprawie nie znajduje zastosowania art. 13 ust. 1a) ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.; zwanej dalej u.o.k.s.) stanowiący, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000zł, ponieważ przepis ten dotyczy tylko banków, dochodzących roszczeń wynikających z czynności bankowych.

Powód zaskarżył to zarządzenie, domagając się jego uchylecia, jako wydanego z naruszeniem art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Powołując się na literalną wykładnię tego przepisu, wywodził iż posługuje się on kryterium przedmiotowym (odwołuje się do źródła zobowiązania), a nie podmiotowym (nie odwołuje się do osoby wierzyciela) i znajduje w sprawie zastosowanie, ponieważ pozew obejmuje roszczenie z czynności bankowej, tj. z umowy kredytu, jaką pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem - bankiem, w związku z tym opłata sądowa od pozwu wynosi 1.000zł. Wywodził, iż za pobraniem od wniesionego w sprawie pozwu opłaty w kwocie 1.000zł przemawia także to, iż ustawodawca w art. 13 ust.1a) u.o.k.s. posłużył się sformułowaniem „roszczenia wynikające z czynności bankowych”, bez dookreślenia

„dokonanej bezpośrednio z bankiem”. Ponadto powód domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Dochodzone przez powoda roszczenie niewątpliwie ma swe źródło w czynności, której dokonał pozwany z poprzednikiem prawnym powoda – bankiem. Niemniej – wbrew wywodom zażalenia – wysokości opłaty sądowej od pozwu nie normuje w sprawie art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Przepis ten ma bowiem charakter wyjątkowy w stosunku do uregulowania zawartego w ust. 1 art. 13 u.o.k.s., dlatego też jego wykładnia powinna być ścisła i należy przy niej uwzględnić ratio legis oraz kontekst unormowania dodanego ustawą z 25 września 2015r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, mocą której uchylono art. 96-98 Prawa bankowego, uprawniające banki do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i prowadzenia w oparciu o nie, po nadaniu im przez sąd klauzuli wykonalności, egzekucji przeciwko osobom, które bezpośrednio z bankiem dokonały czynności bankowej albo były dłużnikami banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z czynności bankowej. Uprawnienie do wystawiania tytułów egzekucyjnych ułatwiało bankom proces dochodzenia należności – nie musiały one inicjować sądowego postępowania rozpoznawczego i ponosiły znacznie niższe koszty, jako że opłata od wniosku o nadanie bankowemu tytułowi klauzuli wykonalności była stała i wynosiła 50zł. Przywilej egzekucyjny określony w uchylonych przepisach przysługiwał jedynie bankom. W razie cesji wierzytelności, także po wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego, nabywca nie mógł się nim posłużyć.

Wprowadzenie art. 13 ust. 1a) u.o.k.s., przewidującego niszę opłaty sądowe w sprawach roszczeń wynikających z czynności bankowych pozostaje w związku z uchynieniem przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych. Zmiana ta miała zapobiec radykalnemu wzrostowi kosztów realizacji przez bank roszczeń wynikających z czynności bankowych. Kierując się tymi względami, Przewodniczący Sądu Okręgowego trafnie przyjął, iż tak, jak w poprzednim stanie prawnym powód jako nabywca wierzytelności nie mógł skorzystać z zastrzeżonego dla banku przywileju egzekucyjnego, tak obecnie wyłączone jest zastosowanie względem niego szczególnego uregulowania zawartego w art. 13 ust. 1a) u.o.k.s. Konstatacja ta opiera się o ścisłe rozumienie pojęcia „czynności bankowej”, jako czynności prawnej działanej bezpośrednio z bankiem, której podmiotem nadal jest bank. A wspiera ją ostatnia nowelizacja ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dokonana ustawą z 18 marca 2016r. (Dz.U. z 2016r., poz. 421), zgodnie z którą wysokość opłaty w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000zł jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo od osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Tym samym, z chwilą jej wejścia w życie, nie tylko fundusze sekurytyzacyjne, lecz nawet banki nie będą korzystały z ograniczenia górnej granicy opłaty sądowej do 1.000zł.

Z tych to też przyczyn, Sąd Apelacyjny – na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 i 398 k.p.c. - oddalił zażalenie, jako bezzasadne.

SSO-del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Joanna Kurpierz SSA Joanna Naczyńska
